ŽENA ROKU 2019

PETRA JANÍČKOVÁ SE NAŠLA V ROLI PODNIKATELKY. NEMĚNILA BY A STEJNOU SVOBODU BY PŘÁLA I DALŠÍM ŽENÁM. NEBO ALESPOŇ VĚTŠÍ FLEXIBILITU V PRÁCI. I PROTO SE ZABÝVÁ POSTAVENÍM ŽEN NA PRACOVNÍM TRHU A ZEJMÉNA PODPOROU ŽENSKOSTI VE SVĚTĚ BYZNYSU.

KAŽDÉMU V DOBRÉM PŘEJI, ABY SI PROŠEL KRIZÍ

Založila jste společnost Agender, která podporuje ženy v zaměstnání a učí je podnikat. Dá se podnikání naučit?

V našem půlročním projektu Inicio pro ženy se mají ženy především ujistit, že skutečně mají podnikatelské vlohy a dokážou se poprat se všemi překážkami, jež podnikání přináší. Stává se také, že k nám někdo přijde s nápadem, který hodlá realizovat, ale v průběhu programu jej diametrálně přehodnotí. Anebo se účastnice programu vzájemně propojí a začnou vytvářet něco společně, což mě vždycky moc těší. Samozřejmě se ale stává i to, že ženy odcházejí z programu s tím, že podnikání pro ně není to pravé.

Proč tak fandíte podnikajícím ženám a doporučujete podnikání jako recept na balanc v osobním a profesním životě?

Já to tak cítím. Našla jsem se v téhle oblasti a osobně bych neměnila. Podnikání je můj svět, ve kterém jsem totálně svobodná, všechno si řídím podle sebe. Je mi jedno, jestli je pondělí nebo neděle, já si klidně udělám pondělí jako den pro sebe a pak pracuji celý víkend, protože je fajn, že mi nikdo nevolá a nemusím odpovídat na maily. To je nádherný život. Dopřávám si tuhle svobodu a je to to nejvíc, po čem jsem kdy v životě toužila.

Začala jste podnikat už na studiích. Jak k tomu došlo?

Mě k tomu směřovali rodiče. Táta založil firmu a mě vysílal „za obchodem“. Bylo mi 16 nebo 17, když jsem začala objíždět umělecké školy a nabízet štětce, ale už jsem dokázala sehnat zakázky a táta mi pak vyplatil provizi. Později jsem si založila reklamní živnost a zajišťovala hostesky na akce po celé Evropě, protože i tohle prostředí jsem znala z vlastní zkušenosti. Tohle byly mé podnikatelské začátky, ale vlastně jsem to jako podnikání nebrala, spíš jako lepší brigádu než balit jogurty nebo česat jablka. Bavilo mě, že začínám být samostatná, jsem schopná si vydělat a můžu díky tomu cestovat a učit se jazyky. Taky jsem měla šanci zjistit, že jsem organizační a vůdčí typ, ale s tím jsem ještě tenkrát neuměla pracovat, to přišlo až později.

Jaký musí být člověk, který touží rozjet podnikání?

V podnikání nelze škatulkovat, někdy vás k němu přivedou hodně zvláštní okolnosti či náhody – může to být změna partnera, úmrtí v rodině, přeskládání životních hodnot, dlouhodobá nespokojenost v práci, ale vždycky v sobě musíte najít odvahu, chuť a hlavně vášeň! Protože když v sobě máte vášeň, určitě přijde i úspěch. Rozhodně ale všem radím, ať se v začátcích oprostí od snů a nepředstavují si hned, jak jim bude firma vydělávat. Musíte být připraveni na to, že první rok vydělá peníze jen opravdu málokdo, naopak je třeba počítat s tím, že se budete muset uskromnit, půjdete do úvěru, do dluhů. Ale to je v pořádku, jen se tím nesmíte stresovat.

Po studiích jste podnikání opustila a vstoupila do světa top manažerek. Byla jste ředitelkou mezinárodní školicí společnosti Berlitz, poté výkonnou ředitelkou Britské obchodní komory v ČR, přesto jste se opět vrátila k podnikání, proč?

Korporáty umí skvěle jednu věc – když jste dobrá a nadějná, umí si vás hýčkat. A mně bylo umožněno dělat ředitelku v Berlitz v devětadvaceti letech, aniž bych měla nějaké manažerské dovednosti. Všechno jsem se tedy učila za pochodu. Později jsem přijala místo v Britské komoře, kde jsem se také postupně vyšplhala nahoru. Svět, který mě obklopil, byl fantastický – máte obrovské sociální postavení, jste všude zvána jako VIP, na všechny ty výhody si rychle zvyknete. Ale já v sobě stále měla touhu z mládí založit vlastní firmu. Jak už to tak bývá, v takových věcech je častým spouštěčem rodina. U mě to bylo těhotenství. V osmém měsíci jsem založila firmu, a protože jsem měla po celé těhotenství strašně moc energie a stačilo mi málo spánku, tak jsem to zvládala. Nakonec to bylo ale velmi turbulentní období. Narodil se Jiřík, rozešli jsme se s partnerem, vzdala jsem se pozice v Britské komoře, investovala jsem do firmy veškeré své úspory a najednou jsem neměla nic kromě novorozeněte. Jiřík byl samozřejmě to nejhezčí, co jsem tehdy mohla mít, ale snadné to nebylo. Zpětně jsem ale za tohle období vděčná, už tenkrát jsem věděla, že v sobě jen musím najít sílu, abych tím dokázala projít a vyjít poučená a silnější.

Myslím, že jste asi jediný člověk, který se dokáže radovat z krizí, které se mu postaví do života!

To si nemyslím. Uvědomělí lidé vědí, že krize jsou léčivé. A já opravdu každému v dobrém přeji, aby si prošel velkou životní krizí v co nejmladším věku, protože ho to neuvěřitelně zformuje v člověka, kterému je vlastní lidskost. Když si projdete všemi těmi bolestmi a překážkami a jste schopná si nastavit, kdo jste, odkud a kam směřujete, jste →

> Své podnikatelské začátky jsem vnímala spíš jako brigádu. Rozhodně lepší než balit jogurty nebo česat jablka.

PETRA JANÍČKOVÁ, 43
- V 19 letech začala podnikat, cestovala, učila se jazyky. Vystudovala ekonomii a management na VŠP a Fakultu multimédií a komunikace na Baťově univerzitě ve Zlíně.
- Byla ředitelkou mezinárodní školicí společnosti Berlitz a ředitelkou Britské obchodní komory v ČR.
- Je majitelkou společnosti Agender, zakladatelkou festivalu Všem ženám, lektorkou, koučkou.
- Žije v Praze a brzy bude dvojnásobnou maminkou.

už pak „nezranitelná“ a neprodejná, protože už máte jasnou hodnotu – a tou je život váš a vašich nejbližších.

Nenastal v té době opravdu okamžik, kdy jste si řekla: Měla jsem být přece jen pokornější a vrátit se zpátky do práce? Přece jen nově se rozjíždějící firma, samoživitelka, miminko, to nejde úplně idylicky dohromady...

Nenastal, protože jsem se už jednou rozhodla a musela jsem se dívat dál. Vždycky máte volbu a já ji měla taky – buď se budu litovat, anebo to využiju jako příležitost k obrovskému růstu. Už si ty časy zase až tak moc nevybavuji, přece jen je to sedm let, ale je třeba říct, že mi v té době velmi pomáhala mamka a vůbec celá moje rodina, a přestože jsem v té době musela hodně pendlovat mezi Prahou a Moravou, už jsem měla tu možnost si všechno zorganizovat tak, jak jsem si přála. Byla to prostě obrovská příležitost k růstu a já jsem za ni vděčná.

Vaše společnost Agender provozuje také pracovní portál pracezeny.cz. Proč vznikl?

Na portálu pracezeny.cz mohou úplně všichni v ČR inzerovat zadarmo a najdete na něm jen flexibilní pozice, které primárně podporujeme, protože tento projekt vznikl na míru ženám, jež řeší sladění rodiny a práce.

Speciálně pro ženy pořádáte i festival Všem ženám...

Ano, nechala jsem se v australském Sydney inspirovat festivalem Všem ženám, který jsem se rozhodla „přivézt“ do Česka. A do roka jsem jej opravdu spustila. V Praze se letos konal již pátý ročník a teď ho poprvé představíme i v Brně, tudíž jsem v očekávání, co tato změna přinese. Bude tam program pro všechny ženy a mám dokonce ambici, aby k nám jednou za festivalem létaly ženy z celé Evropy. Už teď mám po boku pár úžasných žen, ambasadorek, které festival podporují, protože uvěřily, že je do byznysu potřeba vnést ženskost. Baví mě ta cesta i ty překážky a věřím, že jednou se nám podaří zaplnit Brno ženami z celé Evropy.

A o čem bude váš nový projekt Open Mind, který je také na spadnutí?

Na tomto projektu pracuji se svým mužem. Jde o roční program pro lidi, kteří mají touhu jít po poznání do hloubky, a nikoliv po povrchu. Budeme se zabývat tématy, jako je stres, smrt, všímavost, usebrání se, intuice převedená do byznysu, duševní pohoda a jak o ni pečovat, aby člověk nevyhořel... Na programu jsme pracovali tři roky a je to opravdu naše další „dítě“. Spouštíme jej v dubnu a moc se na něj těším, protože se do něj přihlásila skupina dvanácti neuvěřitelných lidí – a já jsem moc zvědavá, co a jak je ovlivní, aby byli schopní předat své poznatky dál.

Zaujalo mě, že vy sama jste intuici odjela studovat až do Peru, a dokonce s rodinou. Co vás k tomu vedlo?

Primární pro mě nebylo studium, ale samotná cesta. Chtěla jsem někam odjet aspoň na půl roku už před pár lety, ale nevěděla jsem kam. Věděla jsem jen, že to musí být co největší divočina. Byl to můj sen, ve kterém mě můj muž podpořil, ačkoliv to vůbec nebylo snadné. Zaprvé máme každý dítě s jiným partnerem a je velká oběť nevidět půl roku své dítě, ať už šlo o mého expartnera, protože jsem chtěla vzít Jiříčka s sebou, anebo o partnera, který své dítě půl roku neviděl. Partner dal výpověď z práce, ze které se rozhodně neodchází, já tu také nechala svou firmu s tím, že se vrátím a Agender třeba už nebude. Ale byla jsem s tím smířená, prodali jsme auto, museli jsme se také postarat o to, co bude půl roku s naším bytem.

Ta velká divočina se vám nakonec vyplnila beze zbytku, že?

Hledali jsme nějaké místo poblíž indiánů, což se nám nakonec podařilo – a díky jednomu našemu příteli jsme se ocitli v Peru na ostrůvku uprostřed amazonských pralesů, kde jsme žili tři měsíce. Nic jsme tam nedělali, byli jsme tam jen sami pro sebe a pro Jiříka, utužovali náš vztah a dovolili jsme si se v životě zastavit. Dostali jsme se díky tomu úplně jinam a také jsme své životy nesmírně přehodnotili. Najednou si člověk váží toho, že mu teče teplá voda, a to dokonce proudem, že funguje elektřina... Ale ty večery, kdy ožila džungle a my jsme slyšeli jen zvířata, jak se tam někde venku mezi sebou vraždí, to je něco mimořádně silného a nepopsatelného. Ale také jsme Amazonku právě kvůli její flóře a fauně museli opustit. Bylo to příliš nebezpečné. Jiřík byl ještě v období, kdy neměl mantinely, na všechno sahal a tam byli obrovští hadi, tarantule, piraně, prostě moc nástrah najednou. Zároveň je to tam nebezpečné i po lidské stránce, indiáni jsou skuteční divoši. Jsou to úplně jiní lidé než my, mají jiné hodnoty, žijí ze dne na den a... Zkrátka kdyby došlo na lámání chleba, nepřežili bychom to my. Došlo nám, že to opravdu není sranda a že už dál nemůžeme čelit všem těm nástrahám.

> Až když jsem žila v Peru, mezi indiány, uvědomila jsem si, že se mi v dětství říkalo indiánko.

Takže jste se vrátili domů už po třech měsících?

Ne, přesunuli jsme se do bezpečnějších peruánských And, do posvátného horského údolí dvě hodiny od Machu Picchu. Tam to byl balzám na duši, tedy poté, co jsme si prošli nemocemi z vysoké nadmořské výšky. Žili jsme tam mezi místními indiány, Jiřík tam chodil do školky, naučil se krásně španělsky a já si občas připadala jako ve středověku, když jsem se na ulici musela vyhýbat obrovským býkům. Mezi domorodci jsem potkala také svou učitelku, která mě toho spoustu naučila – právě od intuice až po ženskou energii, v čemž je Peru kolébkou zkušeností. Tam si uvědomují, že ženy mají obrovskou transformační sílu pro svět, a proto ženy uctívají. Intuice je pro ně přirozená, pracují s ní pořád na rozdíl od naší civilizace, která jí už neumí naslouchat. Učila jsem se vnímat okolí, dívat se, poslouchat, ale skutečně poslouchat, protože zatímco my máme smysly vlastně k nepotřebě, oni je umí využívat. Na to moc ráda vzpomínám.

Máte ještě nějaký cestovatelský sen?

Cestovat chci samozřejmě dál, jen už nemám potřebu žít někde v zahraničí. Jsem ale šťastná, že jsem si dokázala navzdory těžkostem splnit svůj sen, protože to když si dopřejete, jste nepřekonatelná, ať se děje cokoliv. Zavládne ve vás obrovský vnitřní klid. ■

MIRKA SRDÍNKOVÁ

FOTO: ONDŘEJ KOŠÍK (2); ARCHIVUM HH (1); ARCHIV (1); MAKE-UP, VLASY, STYLING: NATÁLIE HOSTAŠNÁ; PRODUKCE: LINDA MAJEROVÁ. DĚKUJEME KAVÁRNĚ DEJVICKÉHO DIVADLA ZA UMOŽNĚNÍ FOTOGRAFOVÁNÍ.

PETŘINY
RADOSTI
PROCESTOVALA ZEMĚKOULI, OVLÁDÁ NĚKOLIK JAZYKŮ, POZNALA SVĚT VELKÉHO BYZNYSU, PŘESTO JE NEJŠŤASTNĚJŠÍ DOMA A NEJVÍC SI VÁŽÍ RODINY A SVOBODY.

MŮJ OBLÍBENÝ FILM
Vždycky znovu ráda zhlédnu oscarový film od Miloše Formana Přelet nad kukačím hnízdem – ztvárňuje pro mě příběh člověka, který se postavil proti systému.

OSOBNÍ ŽIVOTNÍ LAŤKY
Záměrně vyhledávám obtížné situace, kdy jsem vytržena z komfortní zóny a kdy se mohu ve svých vlastních očích posouvat zase o kus dále, a naučit se tak cokoliv nového o sobě a o lidské duši. Takže nekomfort, ale také příroda a bytí tady a teď s mou rodinou, to jsou mé nejoblíbenější výzvy, činnosti, lásky.

SPLNĚNÝ SEN A DAR SYNOVI
To byl náš půlroční pobyt v Peru mezi indiány. Synovi byly čtyři roky, chodil tam do školky, naučil se španělsky a zažil i jiný život než ten náš konzumní.

JSEM PYŠNÁ...
V tomto životním období jsem pyšná sama na sebe, protože už vím, kdo jsem, odkud jdu a kam kráčím. Dále jsem hrdá na ženy, které s láskou přijímají, dávají, pečují a tvoří domov. A samozřejmě se hrdě pyšním svými dětmi a osudovým mužem, kterého miluji celým svým já a obdivuji jej za to, jak kvalitní je to člověk.